

MISCHA

ISBN 978 94 649 2829 7

NUR 301

Eerste druk 2023

Copyright © 2023 Freek van Apeldoorn

www.freekvanapeldoorn.nl

Uitgeverij Brave New Books

Vormgeving omslag en binnenwerk Thijs Wiegman

Omslagillustratie detail van schilderij van Tineke Demmer

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Freek van Apeldoorn

Mischa

ROMAN

Voor Thomas

1

Een koolmeesje houdt zich schuil tussen de natte klimop. Zijn kopje gaat driftig heen en weer en dan plotseling vanaf de schutting een rechte vlucht naar voren met een precieze landing onder het dakje van het voederhuisje. De oude Mathieu Molemaker kan tevreden zijn, na het koolmeesje zullen snel andere vogels volgen. Hij had overgebleven vogelzaad van vorig jaar bewaard in een oude beschuitbus. Begin van de middag heeft hij het voederhuisje uit het schuurtje gehaald. Het stond achterin en hij moest eerst twee fietsen buitenzetten: de Bata-vus van zijn vrouw Anna en de zijne. De banden van haar fiets zijn sinds haar dood langzaam leeggelopen. Hij komt er maar niet toe de fiets weg te brengen of te laten ophalen. Zijn fiets, zo'n degelijk model met terugtraprem, heeft een lekke achterband. Na zijn val deze zomer durft hij niet meer op de fiets te stappen, bang dat hij weer onderuitgaat. Hij mag van geluk spreken, vindt hij zelf, dat hij in de berm is gesmakt naast het hobbelige fietspad en dat hij geen heup heeft gebroken. Hij is realist genoeg om te weten dat hij in een risicogroep valt en toch voelde hij zich miskend toen men in coronatijd vaak sprak van kwetsbare ouderen. Hem mankeert niets, tenminste niet dat hij weet. Hij is, zoals hij het zelf noemt, gezond van lijf en leden. Het vogelhuisje, vastgespijkerd op een dikke paal met vier schuine paaltjes als voet, lijkt elk jaar zwaarder te worden. Hij voelt het nog in zijn rug. Ja, dat wel. Misschien zet hij het geval na de winter niet weer binnen. Ach, hij moet eerst de winter doorkomen.

De laatste twee dagen is hij niet buiten geweest, behalve

een uurtje geleden voor het voederhuisje. Hij zit nu op zijn vaste plek voor het raam van de achterkamer, in een oude bruinleren fauteuil met doorgezakte zitting en fettige plekken op de armleuningen. Zijn vrouw had jaren terug, toen ze nog helder van geest was, zijn luie stoel bij het grofvuil willen zetten. Ze kregen er zelfs ruzie over. De kamer was ook van haar en ze schaamde zich voor het bezoek. Niet dat ze veel mensen over de vloer kregen, maar toch. Ze dreef de kwestie niet op de spits. Geen dreigement van haar kant van de stoel eruit of zij. Het was en bleef zijn stoel.

Het miezert nog steeds. Volgens de weerman of weervrouw is het te zacht voor de tijd van het jaar. Heeft te maken, zeggen ze, beweren ze, met de opwarming van de aarde. Hij denkt dat de klimaatdoelen niet gehaald worden, maar een witte kerst hoeft van hem niet meer. Twee jaar terug heeft hij – al in begin november – de doos met kerstboomversiering naar de kringloopwinkel gebracht. Anna wilde elk jaar een boom in huis en die zelf optuigen. Hij mocht, nee, hij moest, hem direct na Nieuwjaarsdag aftuigen. Hij had daar een hekel aan, vooral aan dat gepriegel om de snoeren met lampjes eruit te krijgen.

Met driftige bewegingen slaat hij enkele witte haren en roos van zijn schouders. Hij heeft een donkerbruin vest aan, ooit gekocht op aanraden van Anna. Eens in de twee maanden gaat hij naar de kapper. Er valt niet veel te knippen, toch houdt hij vast aan zijn oude gewoonte. Hij zet zijn bril af, ademt op de glazen en wrijft ze schoon met een zakdoek.

De takken van de ruwe berk in het plantsoentje dat grenst aan de tuin, steken donker af tegen de loodgrijze lucht en wiegen in de wind. Als het harder gaat waaien dan zullen ook de

laatste hardnekkige blaadjes moeten loslaten. Twee merels doen zich te goed aan de uitgedroogde rode sierappeltjes van de boom die boven de schutting uitsteekt. Het koolmeesje laat zich wegjagen door twee mussen, die na een paar tellen weer opvliegen en op een dunne, wiebelende tak van de uitdijende vlinderstruik neerstrijken. Hij heeft het voorgoed opgegeven die struik jaarlijks te snoeien. De tuin begint te verwilderen, de geraniums overwoekeren de border en aan de zijkant van het schuurtje rukt de balsemien op. In zijn vijvertje zijn nog drie goudvissen over. Nog een voorjaar en ook zij zullen het slachtoffer worden van een brutale reiger, tenzij hij een net boven de vijver zou spannen, maar dat vindt hij geen gezicht. Je moet de natuur zijn gang laten gaan, ook een goudvis ontkomt uiteindelijk niet aan de dood. Net zoals hijzelf, alleen daar wil hij nu niet aan denken.

Hij geeft een harde tik tegen het raam. Twee grote zwarte kraaien vliegen onmiddellijk op. Ja, hij weet het, kraaien moeten ook eten en mogen er zijn, maar niet in zijn achtertuin, er zijn grenzen, straks moet hij naar de winkel om nieuw voer te halen. Op het moment dat hij de krant wil pakken voor de dagelijkse kruiswoordpuzzel gaat de bel. Zijn gehoor is niet meer zo goed, dus heeft hij een extra luide bel laten installeren in de gang tussen achterkamer en keuken. Het werkt. De deurbel gaat voor de tweede keer, nu langer. Hij legt zijn handen op de armleuningen en duwt zich overeind, even voelt hij zich draai-erig. Hij legt zijn handen in de zij en strekt zijn rug. Hij sloft langs de eettafel richting de gesloten suitedeuren, schuift een-tje open, loopt dan naar de erker en gluurt naar buiten. Op de stoep een hem onbekende, jonge vrouw, zonder jas of paraplu. Jeans, sneakers en een pullover. Hij zou zeggen: een blauwe

spijkerbroek, gympies en een grijze trui. Hij is, zoals hij van zichzelf vindt, van de oude stempel. De vrouw kijkt opzij en ziet hem half verscholen achter het gordijn. Betraapt. Ze glimlacht en wijst naar de voordeur.

In de gang kijkt hij even in de spiegel en veegt een paar haren van zijn schouders. Als hij opendoet, zet de jonge vrouw een stap achteruit en schudt een paar keer met haar hoofd. De regendruppels vliegen uit haar weelderig krullend, kastanjebruin haar.

‘Toch nat geworden door dat kleine eindje van de auto naar hier,’ zegt ze. ‘We worden burens, ik kom alvast kennismaken.’ Ze steekt een hand uit. ‘Ik ben Mischa, Mischa Versteeghe. Met een h.’

‘Molemaker zonder n,’ zegt hij flauwtjes lachend. ‘Maar kom verder.’

Hij gaat haar voor, rechts de achterkamer in en blijft voor de buffetkast staan. Zij kijkt aandachtig rond en merkt op dat deze kamer precies lijkt op de kamer van de bovenwoning, met dezelfde suideuren en met een schoorsteenmantel van gezoet Belgisch hardsteen. Dat laatste kende ze natuurlijk niet, tijdens de bezichtiging had de makelaar dat verteld. Zij en haar partner waren direct enthousiast over al die authentieke details en de grote kamers met hoge plafonds.

Hij hoort niets nieuws. Hij weet precies hoe het boven eruitziet. Hij en Anna gingen af en toe op bezoek bij het echtpaar Harskamp, bij Gerrit en Wilma. Nadat Gerrit was overleden kwam hij ook alleen bij Wilma over de vloer. Hij leunt tegen de buffetkast met de armen over elkaar en taxeert zijn ongenode gast. Zal rond de vijfendertig zijn of misschien tegen de veertig, maar beslist niet ouder. Een kop kleiner dan hij, stevig,

een bleke huid, geen lippenstift, zal niet uren voor de spiegel staan.

‘Zal ik hier gaan zitten?’ vraagt ze en pakt meteen de houten stoel aan het kopse eind van de tafel, met het gezicht naar het raam. Hij laat zich zakken op de biezen zitting van de stoel rechts van haar, aan de kant van de buffetkast. Zijn voeten, gestoken in versleten vaalbruine pantoffels met een grauw bontrandje, schuift hij onder de tafel.

‘Wil je thee?’ vraagt hij aarzelend.

‘Nee, dat hoeft niet hoor.’

‘Weet je het zeker?’

‘Ja, toch wel lekker, maar dan zal ik het wel zetten, kunt u blijven zitten.’ Voor hij kan reageren staat ze al in de deuropening. ‘Ik weet waar de keuken is, ik red me wel.’

Hij schuift zijn stoel naar achteren. En blijft zitten. Kijkt naar de dichte kamerdeur en legt zijn handen op de rand van de tafel om overeind te komen. En blijft zitten. Strijkt met zijn vingers door z'n dunne haar, gaat rechtop zitten en slaat z'n armen over elkaar. Armen over elkaar. Even waant hij zich op de lagere school. Het was de opdracht van juf De Winter bij het maken van een klassenfoto. Laatst vond hij die oude foto terug in een doos onder in de linnenkast. Hij kon zich niet herinneren die daar neergezet te hebben. De laatste tijd vindt hij vaker dingen bij toeval, maar als hij iets nodig heeft, moet hij soms uren zoeken. Alle kinderen, met de armen over elkaar, zitten twee aan twee in de houten schoolbanken met een inktpot met een bakelieten schuifdekseltje en een kroontjespen in het pennenbakje. Ze hebben een opengeslagen boek voor zich, terwijl hun ogen op de fotograaf zijn gericht.

Hij denkt weer aan Mischa en vraagt zich af of ze alles kan

vinden. De theepot en de waterkoker staan op het aanrecht en het doosje met theezakjes ligt ernaast. Alleen voor de theekopjes zal ze in het rechter bovenkastje moeten kijken. Zo moeilijk is het inderdaad niet, maar misschien snuffelt ze ondertussen wel in de andere kastjes en laden. Hij komt snel overeind, loopt naar de deur en trekt die open.

‘Wat een timing,’ zegt ze met een brede glimlach.

Ze draagt tot zijn verbazing het teakhouten dienblad, een blad met een scheur dwars door de houtsnede van twee reigers in het riet. Ze zal het gevonden hebben in een van de twee inbouwkasten tussen allerlei ander overbodig of beschadigd keukenspul. Een dienblad dat hij lang geleden als verjaardagscadeautje aan Anna had gegeven. Hij vond het een kitscherig ding. Anna was er blij mee, zei ze tenminste. Hij vond het soms moeilijk te peilen of ze iets serieus meende.

‘Dus jullie hebben de bovenwoning gekocht?’ vraagt hij nadat beiden weer op dezelfde plek aan tafel zitten.

Mischa steekt het waxinelichtje in het glazen theelicht aan, schenkt hem en zichzelf een kop thee in en zet dan de pot op het lichtje. Ze begint over koekjes die ze niet in de keuken heeft kunnen vinden en dat ze in de haast vergeten is zelf wat lekkers mee te nemen. Dat was een mooi begin geweest van hun contact als burens. En inderdaad, ze hebben het huis gekocht, zij en haar partner Mark. Het stond al twee maanden leeg, dat wist hij natuurlijk al. Ja, het is een groot huis met veel mogelijkheden, wel erg gedateerd. Dus bijna alles moet vervangen en vernieuwd worden, zoals de verwarmingsinstallatie en de elektrische installatie. En natuurlijk willen ze een nieuwe keuken en een moderne badkamer.

‘Dat gaat, denk ik, aardig in de papieren lopen. Of niet

soms?’ onderbreekt hij haar en roert voor de tweede keer in zijn thee zonder suiker.

‘Dat komt heus wel goed. Mark is in onze relatie de financiële expert, hij weet altijd een geitenpaadje te vinden.’

‘Ach, waar bemoei ik me mee, jullie zijn nog jong. Dertig jaar de tijd om af te lossen. Of hoeveel is het tegenwoordig?’

Ze haalt haar schouders op en zwijgt. Ze schenkt hem en zichzelf een tweede kop thee in en blaast het waxinelichtje uit. Ze wijst naar een trouwfoto aan de muur.

‘Bent u dat?’ vraagt ze, terwijl ze opstaat en richting de foto loopt. ‘Ja, ik zie het, wat een traditionele, sorry, ik bedoel wat een prachtige trouwfoto en wat ziet u er mooi uit in zo’n streepjespak. En alle twee zo jong. Hoelang is dat wel niet geleden?’

Hij mompelt eind jaren zestig. Ze pakt haar handtas die ze op een stoel had gelegd. Ze moet nu echt naar huis, druk, druk, druk, vanmiddag met Mark naar de keukenwinkel en nog veel meer.

‘Nog één vraagje,’ zegt ze zachtjes. ‘U woont hier alleen want uw vrouw is overleden. Klopt dat?’

‘Van wie heb je dat gehoord?’

‘Van de makelaar op onze vraag naar onze toekomstige burens. Nu moet ik echt gaan. Toch nog een puntje,’ zegt ze met de deurkruk in de hand. ‘Begin januari krijgen we de sleutel, maand of drie verbouwen en dan – als alles goed gaat – kunnen we begin april verhuizen. Ik hoop dat u niet te veel last van ons krijgt.’

Hij legt z’n handen op de tafel en duwt zich overeind. Niet alleen zijn rug voelt pijnlijk, zijn knieën lijken op slot te zitten. Hij voelt zich overvallen door zijn toekomstige buurvrouw die

als een wervelwind zijn huis is binnengedrongen. En straks de verbouwing en een jong stel als bovenburen. Zucht.

‘U hoeft me niet uit te laten hoor, ik weet de weg.’

Vijf tellen later hoort hij de voordeur dichtslaan en kijkt hij door het glas in lood van de suitedeuren om een laatste glimp van haar op te vangen. Ze blijft tot zijn verrassing voor de erker staan, kijkt naar binnen en zwaait. Hij zwaait automatisch terug. En dan holt ze weg.

Hij zet de theepot en de kopjes op het dienblad en brengt dat naar de keuken. Met voor zijn doen kwieke stap gaat hij naar de hal en doet de voordeur op het nachtslot. Er komt vast geen tweede bezoek en met dit miezerweer gaat hij echt niet naar buiten.

2

Het is oudejaarsavond. Als zijn vrouw nog zou leven, dan was Molemaker samen met haar tot misschien ver na twaalven opgebleven. Ze zouden samen naar de oudejaarsconference kijken en een of twee glazen rode wijn drinken, en ze zouden oliebollen eten. Samen veilig binnen. Anna had, meer dan hij, een hekel aan vuurwerk. Tijdens haar laatste oudejaarsavond raakte ze in paniek. Hij probeerde haar gerust te stellen. Nee, het is geen oorlog. Nee, er zijn geen Duitse soldaten. Nee, er wordt niet gevochten. Ze wilde geen watjes in haar oren en toen ze samen op de bank zaten, trok hij haar dicht tegen zich aan en sloeg een arm om haar heen. Ze begon nauwelijks hoorbaar Poesje Mauw te neuriën. Nu, zonder Anna, gaat hij op de laatste avond van het jaar op zijn vaste tijd naar bed in de hoop het vuurwerk niet te horen.

Om twaalf uur wordt hij toch wakker van het geknal. Hij stapt uit bed en schuift het gordijn opzij. Kruiddampen hangen boven de ruwe berk en grillige wolken drijven voor een wassende maan. Na elke harde knal een veelkleurige sterrenregen hoog in de lucht. Hij gaat naar de keuken en neemt een slok water rechtstreeks uit de kraan. Hij loopt naar de hal en kijkt door het ruitje in de voordeur naar buiten. Geen mens te zien. Hij gaat terug naar de slaapkamer en sjort zijn altijd afzakkende pyjamabroek omhoog. Met een grote veiligheidsspeld had hij, geleerd van Anna, allang het slappe elastiek kunnen vervangen. Ongemerkt en onuitgesproken waren hij en Anna in hun lange huwelijk in een traditionele taakverdeling vervallen. Anna deed de was en zorgde voor het eten, hij hield de

tuin bij, deed de financiën en zette de vuilniszakken buiten, tot hij geleidelijk steeds meer taken van haar overnam. Hij stapt in bed en ligt te woelen en te draaien. Uiteindelijk gaat hij op z'n zij liggen en trekt zijn knieën op. Met de kop onder het dekbed probeert hij weer te slapen.

De volgende morgen waagt Molemaker zich, nog moe van een onrustige nacht, voorzichtig naar buiten. Er ligt overal troep op straat, het lijkt zelfs meer dan voor corona. Na twee jaar mocht er weer geknald worden, niet in alle steden, maar dat leek niet uit te maken. Na Zwarte Piet willen ze ons ook het vuurwerk afpakken. Mooi niet. In een supermarkt zag hij zo'n soort kop in een krant die niet de zijne is. Op het plein, twee straten verder, liggen de resten van een zogenaamd vreugdevuur: een half opgebrande bank, een fietsframe, smeulende balken, een houten keukenstoel en andere troep. Aan de rand van de zwartgeblakerde straatstenen liggen twee kerstbomen: te laat voor het vuur, te vroeg voor de ophaaldienst. Twee jongetjes van een jaar of tien met elk een plastic tas in de hand, zoeken naar niet ontplofte rotjes. Beiden hebben nog twee ogen. Zij wel. Hij denkt aan zijn opa die hem zelfs het kleinste klappertje verbood. Opa had twee oorlogen meegemaakt. Er was meer dan genoeg geknald.

Het vuurwerk en de troep op straat zijn niet de enige dingen waaraan hij zich ergert. De krant en de televisie leveren dagelijks voedingsstof. Het zal vast de leeftijd zijn. Hij moet opletten geen oude zeur te worden.

Drie dagen later ergert Molemaker zich aan het lawaai boven hem. Ze pakken het inderdaad grondig aan. Sinds gisteren staat

al een tweede container op straat, tien meter daarvandaan een bestelbusje met een Pools nummerbord. Hij heeft al veel in de container zien verdwijnen: ruwe latten met stukken jute en donkerbloemig behang van voor de oorlog, de schrootjes van de lambrisering op de overloop, de oude Bruynzeel keukenkastjes en restanten van het gespikkelde granito-aanrechtblad. Hij dacht op dat moment aan Wilma en hoe zij met de rug tegen het aanrecht leunde. Ze had een rode blos op haar wangen en haar armen voor haar borst gekruist ‘Je moet nu naar beneden,’ zei ze, ‘Anna wacht op jou.’

Mischa kwam hem een doosje bonbons brengen, vlak voor de Poolse slopers arriveerden. Ze was op weg naar haar werk en had geen tijd om binnen te komen. Ze zag er moe uit en had wallen onder haar ogen. Aardig bedoeld, zo’n doosje Belgisch snoep, maar hem te zoet. Toch is hij ermee begonnen, elke dag eentje. Geen eten weggooien, zo is hij door opa en oma opgevoed.

Hij hijst zich uit de smalle fauteuil in de erker, eentje op ranke poten en met een groenige stof bekleed. ‘Mijn stoel,’ zei Anna. ‘Mama’s stoel,’ zei ze later. Ze had de stoel eigenhandig gered bij het leegruimen van haar moeders appartementje, maar dat kon ze zich niet meer herinneren. Anna kon uren in de erker zitten met beertje Paddington op schoot.

Nadat hij de suitedeuren heeft dichtgedaan, zoekt hij zijn vaste plek in de achterkamer, zijn andere uitkijkpost. Voortdurend hoort hij de mannen bonkend de trap afgaan. Natuurlijk hebben ze niet gedacht aan een storkoker vanuit het raam naast de erker. Als ze op het eind van de week niet klaar zijn met slopen, dan. Ja, wat dan? Op de hbs zei hij een keer tegen Arie, de grootste pestkop van de klas, dat hij onmiddellijk

moest ophouden, want anders. ‘Ja, wat dan?’ vroeg Arie, terwijl hij dreigend op hem afkwam.

Het is vrijdag, Driekoningen, de sterfdag van Anna’s vader. Elk jaar ging Anna op die dag met haar moeder naar het kerkhof. Een keer was Anna ziek en moest Molemaker haar taak overnemen. Hij nam de voordeursleutel van Anna’s moeder mee en toen hij zichzelf had binnengelaten in haar tweekamerappartement hoorde hij in het halletje haar roepen: ‘Ben jij dat Anna?’ En toen hij in de deuropening verscheen, vroeg ze onmiddellijk waar Anna was. ‘Waar heb je de bloemen, je bent ze toch niet vergeten?’ Natuurlijk had hij ze niet vergeten. Ze had Anna minstens drie keer gebeld. Hij kon toen niet weten dat Anna’s moeder in die tijd al op weg was naar wat Anna later zou overkomen. Na het kerkhofbezoek bracht hij Anna’s moeder terug naar huis. Hij zette een kopje thee en zij ging direct op haar vaste plek bij het raam zitten, in de groene stoel voor de brede vensterbank, propvol met glazen bakken met schelpen die ze in de loop der tijd had gevonden of bij hoge uitzondering gekocht. Geklemd tussen twee accubakken gluurde beertje Paddington vanonder zijn rood hoedje naar buiten.

Anna’s moeder ligt nu vredig naast haar man. Hij houdt niet van dat kerkhof aan de rand van het bos. Het is een groot en kaal terrein met genummerde vakken, met veel christelijke grafschriften, zoals: *Hetzij wij leven, hetzij wij sterven, wij zijn des Heeren*. Opa en oma Molemaker waren katholiek, maar wel van de lichte soort. Anna was vrijzinnig opgevoed en ging allang niet meer naar de doopsgezinde kerk toen hij haar leerde kennen. Anna is niet begraven, maar gecremeerd. Ze was er

niet zeker van of ze dat laatste wel wilde, maar de gedachte langzaam maar zeker weg te rotten in het graf bezorgde haar koude rillingen. Op het laatst hakte hij de knoop door. Haar as is uitgestrooid op zee. Hij wil dat zelf ook en heeft dat in zijn levenstestament laten vastleggen. Dat moet wel: hij heeft geen kinderen of familie die na zijn dood de regie in handen kunnen nemen.

De Polen zijn bezig een dekzeil over de derde al halfvolle container te trekken. Voor hem zal dat geen belemmering zijn om ongezien wat rommel erbij te gooien, mocht hij zin hebben de twee inbouwkasten in de keuken uit te mesten. Hij heeft veel meer op z'n lijstje staan, maar alles op zijn tijd. De krant en de kruiswoordpuzzel wil hij niet missen, bovendien wil hij *De kleuren van Anna* uitlezen voor komende maandag. De schrijver Kollaard kende hij niet, de titel zag hij bij toeval in de bibliotheek.

Als de waterkoker begint te bliepen, hoort hij ook de bel. Hij loopt naar de hal en kijkt door het spionnetje. Een man op de stoep: keurig in het pak, lichtblauw overhemd en stropdas, autosleutel in de hand.

‘Ik ben Mark Oostveen,’ zegt de man nadat Molemaker de deur heeft opengetrokken. ‘Ik ben de nieuwe bovenbuurman en als ik het goed heb, heet u Molemaker.’

‘Ja, dat klopt. U bent dus de partner van Mischa.’

‘Zeg maar jij hoor, zo oud ben ik niet.’

En dan komt de bezoeker met zijn vraag. Of Molemaker in het weekend de container in de gaten wil houden om te voorkomen dat buurtbewoners hun kans schoon zien. Het begint echt te gek te worden met al het sloopmateriaal. Liever geen vierde bak voor honderden euro's. Natuurlijk wil hij een oogje

in het zeil houden. Mark Oostveen antwoordt met een glimlach. Molemaker nodigt hem uit voor een kop thee. Nee, daar heeft hij het te druk voor. Hij zet twee stappen achteruit en kijkt op zijn zilverblinkend horloge.

‘Oké, toe dan maar. Een kwartiertje. Een goed begin met de burens is het halve werk,’ zegt hij lachend, terwijl hij zijn jasje rechttrekt.

Molemaker gaat hem voor naar de keuken. Mark Oostveen blijft op de drempel staan en vult de deuropening met zijn grofweg een meter negentig en zijn brede schouders. Hij heeft naar achteren gekamd, zwart, golvend haar, al een beetje grijs bij de slapen, en een modieuze baard van een paar dagen oud. Een ongeschoren kop, denkt Molenaar. Hij biedt zijn bezoeker een stoel aan. Deze legt zijn autosleutel en zijn mobiel op tafel en gaat zitten. Molemaker zet het doosje bonbons voor hem neer en gaat door met theezetten. Het water in de waterkoker is nog warm genoeg. Na een minuut of drie zit ook hij aan tafel, zijn stoel bijna tegen het aanrecht geschoven.

‘Mischa vertelde dat u hier al heel lang woont, ook al ver voor uw pensioen. Wat deed u vroeger?’

Molemaker heeft nog geen drie zinnen gezegd over zijn laatste functie bij het kadaster of Mark valt hem in de rede dat het erg interessant klinkt en echt anders dan zijn job. Hij leunt achterover, legt zijn handen in de nek, blaast flink uit en steekt dan van wal. Hij werkt bij een consultancybureau en is net terug van een vergadering op het hoofdkantoor in Amsterdam. Hij heeft nog brandend maagzuur van de ranzige prak die werd opgediend: de kwartaalcijfers, de targets die gehaald moeten worden en de ontwikkelingen op de beurs. Hij pakt een bonbon en stopt hem in zijn geheel in zijn mond. Neemt dan een grote

slok thee en begint over de peptalk van de big boss dat alleen ambitie en visie het bedrijf kunnen leiden door de turbulente ontwikkelingen in de wereld van de consultancy. Klinkt mooi, maar voor hem niet meer interessant.

Hij drinkt zijn thee op en vraagt of hij een tweede bonbon mag. Hij neemt er twee en kijkt even half achterom naar de inbouwkasten en zegt dat ze die boven eruit hebben laten slopen. Ze willen een keuken waar een grote tafel inpast. Hij is even stil en zegt dan blij te zijn dat het weekend is. Hij trekt de knoop van zijn donkerblauwe zijden stropdas naar beneden. Zodra hij thuis is, gaat hij zijn pak ruilen voor een spijkerbroek en een T-shirt. Hij hoopt dat Mischa niet te moe is om samen wat leuks of spannends te gaan doen. Zijn telefoon trilt. Hij draait hem om, kijkt even op het scherm en laat dan de telefoon in de binnenzak van zijn jasje glijden. Hij schuift zijn stoel naar achteren, pakt zijn autosleutel, staat op en loopt richting openstaande keukendeur.

‘Mooi dat we elkaar gesproken hebben en bedankt voor de thee. O ja, wilt u alstublieft aan de container denken?’

Molemaker laat hem uit en trekt de voordeur met een harde klap dicht.

3

Mischa staat bij het gasfornuis en roert het Vega kruimgehakt door de pastasaus. Ze draagt een oversized witte blouse boven een blauwe denim jeans. Uit voorzorg heeft ze een grijs schort voorgedaan. Ze wacht even met de spaghetti. Mark kan elk moment thuiskomen. Ze opent een Cabernet Sauvignon en neemt direct twee grote slokken uit de fles. Ze baalt dat ze op haar vaste thuiswerkdag vooral heeft gelummeld. Mark was vroeg opgestaan en moest de trein naar Amsterdam halen, zij had in alle rust kunnen werken. Ze lagen nog niet zo lang in bed toen Mark tegen haar aankroop en liet blijken dat hij zin had. Hij neukte rechttoe rechtaan en ging voor haar te snel. Vijf minuten later sliep hij. Zij werd vanmorgen pas wakker toen de buitendeur in het slot viel. Ze had geen zin om direct op te staan. Ze wilde, ook al vond ze het van zichzelf een beetje kinderachtig, alsnog wat hem gemakkelijk was gelukt: klaar-komen. Ze trok haar nachthemd uit en streefde haar borsten en buik. Een hand gleed naar beneden en verdween tussen haar benen. Ze fantaseerde dat Mark op zijn knieën voor haar zat en toekeek. Ze riep zomerse vakantiebeelden op, van de keren dat ze samen masturbeerden en probeerden gelijk klaar te komen. De beelden en haar fantasieën waren niet voldoende, ze was te gericht op het doel. Onbevredigd en gefrustreerd stapte ze uit bed.

Een zachte tik tegen het keukenraam. Mischa kijkt op. Mark werpt haar een luchtkusje toe. Even later staat hij in de keuken. Hij zet zijn koffertje op de grond en omhelst haar van achteren. Hij legt zijn handen op haar borsten en duwt zijn